

[Økonomiministeren.]

økonomiministeren skal gå til finansudvalget og få det endeligt godkendt.

Så vidt jeg kan se, vil man derved ikke opnå noget synderligt, for det, der sker i øjeblikket, er jo, at en række eksperter i lønnings- og pensionsdepartementet foretager en analyse af udviklingen, på samme måde som organisationernes folk gør det, og jeg vil tro, at man forholdsvis let kan blive enig om det bagomliggende statistiske materiale. Nu har jeg jo ikke mange års erfaringer, men de erfaringer, jeg har fået i denne forhandling, siger mig, at det er forholdsvis let at nå frem til en ensartet erkendelse af det bagomliggende problem og økonomien. Det, der er det afgørende, er, hvad man slutter på ved forhandlingen, og det er og bliver et politisk problem. Det er ikke noget, videnskabsmænd eller analytikere kan afgøre; det må være en politisk beslutning, en afvejning, og den må jo også efter hr. Henry Christensens forslag foretages af økonomiministeriet og derefter bekræftes af folketinget. Sådan forstår jeg det.

Jeg vil gerne sige til hr. Rimstad, at når staten øger sit budget, vil der naturligvis fra dette øgede budget gå en større efterspørgsel efter materialer, men først og fremmest efter arbejdskraft. Om der foreligger et overforbrug eller ej, må bero på, hvad man så sætter det i forhold til, men det nationaløkonomiske overforbrug er det, der er udtryk for et totalt efterspørgselspres, altså en efterspørgsel ved det givne løn- og prisniveau, som er større end udbuddet af arbejdskraft ved det givne løn- og prisniveau. Det er jo ikke noget, man kan måle for staten for sig selv, for staten alene; det er noget, man må måle for samfundet under ét, og hvis man taler om et statsligt overforbrug, vil det altså sige, man med det samme fritager den private sektor for at være anledning til noget overforbrug. Det kan jeg ingenlunde godkende. Der er ingen tvivl om, hvad jeg også går ud fra en analyse vil vise, at det efterspørgselspres, vi i dag står over for og navnlig har stået over for i 1965, hovedsagelig er opstået som følge af en stærk stigning af efterspørgslen, ikke mindst i boligbyggeriet, og det er ikke et statsligt overforbrug.

Vedrørende overbydning på lønområdet vil jeg gerne sige, at den praksis, man følger fra statens side i øjeblikket, er, at man på en række områder lægger sig på nøjagtig det niveau, som man er nået op til på det private arbejdsmarked, og det er altså med forsinkelse, at staten forhøjer lønningerne for de ansatte. De gennemsnitslønninger, staten betaler, ligger på det niveau, det private erhvervsliv er nået frem til; de bygger på den statistik, man har på det private arbejdsmarked, og det er med forsinkelse, man lægger lønningerne på det niveau. Så det kan ikke være rigtigt, at det er staten, der er lønfører, som det ofte fremhæves at være tilfældet.

Til sidst vil jeg gerne sige til hr. Henry Christensen, at jeg takker for det, der blev sagt om behandlingen i investeringsudvalget. Jeg skal prøve at besvare spørgsmålet, om jeg tror, at der er tilstrækkeligt personale til de øgede investeringer; jeg beklager, at jeg havde misforstået det, der blev sagt; jeg troede, det var en kritik af det, der foregik, men det er det altså ikke. Jeg kan jo kun bedømme dette forhold på grundlag af, hvad eksperter skønner om udviklingen i 1966, og den økonomiske årsoversigts skøn går jo ud på, at stigningen i de private investeringer mener man bliver noget dæmpet; det vil sige, at der skulle blive plads til de offentlige investeringer, hvis dette skøn holder stik, og jeg må naturligvis bygge på dette skøn, og derfor tror jeg, der kan blive plads. Men man kan jo ikke beregne noget sådant til 100 pct., så der aldrig bliver nogen rest; det kan meget vel være, at der er noget, der ikke kan sættes i gang, som er planlagt. Det kan skyldes mange forskellige grunde, f. eks. en vinter, der træder hurtigere ind med frost end sædvanligt, som det skete i 1965; det var en af årsagerne til, at en del af den offentlige investeringsvirksomhed blev mindre end skønnet.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (*Henry Christensen*): Ja, det gælder økonomiministerens sidste bemærkninger. Det, jeg henholder mig til, er jo den økonomiske årsoversigt, hvor man udtrykkelig henviser til, at denne manko på de 150 mill. kr.